

Biblická čtení:

5 Mojžíšova 28, 1-5: Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy, které ti dnes udělím, vyvýší tě Hospodin, tvůj Bůh, nad všechny pronárody země. A spočinou na tobě všechna tato požehnání, když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha: Požehnaný budeš ve městě a požehnaný budeš na poli. Požehnaný bude plod tvého života i plodiny tvé role, plod tvého dobytka, vrh tvého skotu a přírůstek tvého bravu. Požehnaný bude tvůj koš a tvá díže.

2. List Korintským 9, 6-15: Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť ‚radostného dárce miluje Bůh‘. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo, jak je psáno: ‚Rozdělil štědře, obdaroval nuzné, dobrota jeho trvá navěky.‘ Ten, který ‚dává semeno k setbě i chléb k jídlu‘, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží ‚plody vaší spravedlnosti‘. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu. Neboť služba této oběti nejen doplňuje, v čem mají bratří nedostatek, nýbrž také rozhojňuje díkyvdání Bohu: Přesvědčení touto vaší službou budou slavit Boha za to, jak jste se podřídili Kristovu evangeliu a jak štědře se projevuje vaše společenství s nimi i se všemi. Budou se za vás modlit a po vás toužit pro nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal. Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar!

Lukáš 12, 22-26: Svým učedníkům řekl: „Proto vám pravím: Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je víc než pokrm a tělo než oděv. Všimněte si havranů: nesejí, nežnou, nemají komory ani stodoly, a přece je Bůh živí. Oč větší cenu máte vy než ptáci! Kdo z vás může jen o píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? Nedokážete-li tedy ani to nejmenší, proč si děláte starosti o to ostatní?

Díkůvdání

Do většiny křesťanských kostelů a sborů budou lidé přinášet tuto nebo příští neděli chléb a nejrůznější plody země. Budeme slavit neděli Díkůvdání za úrodu. Je to chvíle, kdy se zastavujeme, abychom poděkovali za to, co není samozřejmé. Za to, že země opět vydala svůj užitek, že máme co jíst a čím sytit své rodiny a bližní. A právě do této atmosféry vděčnosti a plnosti promlouvá Ježíš svými slovy, která mohou na první poslech znít skoro nepatřičně. „Nemějte starost o život, co budete jíst...“ Říká to lidem, pro které byla neúroda otázkou života a smrti. Lidem, kteří neměli supermarkety ani sociální sítě a jejichž existence závisela na každém dešti a zrně.

Ježíš tu nikoho nenabádá k lenosti. Pole se samo nezaseje a úroda se sama nesklidí. Havrani sice nesejí a nežnou, ale lidé pracovat musí. To je legitimní lidský úděl. Ježíš však nemluví o práci, ale o starosti. O té ochromující úzkosti, která člověka svírá, když ztratí důvěru. V řečtině je pro starost použito slovo merimna, což doslova znamená – být rozdělen na kusy. Starost je stav, kdy je naše mysl roztržena strachem z budoucnosti. Je to stav, kdy zapomínáme na Boha – Dárce a vidíme jen nedostatek.

Svátek Díkůvdání je tou nejlepší odpovědí na tuto rozpolcenost. Proč? Protože nás učí správné perspektivě. Úroda je jistě částečně výsledkem lidské práce a současně je to zázrak, který se děje nezávisle na naší práci a kontrole. Nemůžeme sami vdechnout život do suchého semene, aby v zemi puklo a začalo růst.

Naše starosti často pramení z iluze, že máme věci a situace ve svých rukou. Chceme si pak za každou cenu zabezpečit zítřek. Taková starost nepřidá k našemu životu ani minutu. Naopak. Bere nám radost z

přítomného okamžiku. Bere nám schopnost vidět to, co už máme. Děkuvzdání za úrodu je lékem na úzkost. Vděčnost je totiž přímým opakem úzkostné starosti. Vděčnost vidí, kolik Boží milosti dostáváme a vyznává: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.“

Když děkujeme za chléb a plody země, neděkujeme jen za jídlo na stole. Děkujeme, že za tím vším stojí milující Bůh.

Děkujeme a stále se učme důvěře, že svět nestojí jen na našem výkonu a naší ustaranosti, ale především na Boží milosti.

Kde je těžiště života

Čtení z 2.Korintským nás přivádí do konkrétní situace, kterou ovšem musíme odhalit čtením i předcházející kapitoly. Jde o sbírku pro jeruzalémský sbor, který se dostal do nějaké tísně. Odborníci navrhuji, že buď šlo o důsledek hladomoru, který nastal po neúrodě v Judsku, nebo že ten trend prodávat majetek a přinášet peníze těm, kteří se starali o chudé, tak úplně neuspěl. Peníze se rozdaly a chudí už byly bez pomoci. Řekla bych, že to je první lekce pro nás v církvi. Rozvažovat pečlivě a s lidmi, kteří ekonomice rozumí, jak se starat o potřeby církve a potřebné. Pavel se rozhodl se stát vůdčím propagátorem a organizátorem této sbírky v dalších sborech. Co to může radit nám do naší situace? Sběrka vyjadřovala sounáležitost místních sborů (církví). Sbory opravdu žily na bázi vzájemné pomoci, solidaritě, ne tolik na organizaci. V ranné církvi se vybíraly peníze na pomoc pro potřebné.

Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Myslíte si, že je to pravda? Sama nevím, jestli jde o univerzální pravidlo. Moje zkušenost zní, že štědrost v pomáhání obohacuje nejen toho, komu se pomáhá, ale i mě jako dárce. A neplatí to jen o penězích. Když je člověk obětavý, věnuje svůj čas někomu, vrací se mu to a pomoc to rozhojňuje.

Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechuť ani z donucení; vždyť „radostného dárce miluje Bůh“. Je potřeba si uvědomit, že ochotné a dobrovolné dávání není pouze z nás. Rozhodnout se ve svém srdci znamená, že se nerozhoduji jen sama, ale nechávám do svého rozhodování vstupovat také Pána Boha. A to je proces pro každého člověka. Někdo tam dospěje, někdo ne.

Jak může člověk radostně dávat, když žije z ruky do úst? A máme takové lidi kolem nás. Ale kolik z nás se už z této roviny mohlo posunout a platí o nás, že máme dostatek všeho, co potřebujeme, a ještě nám přebývá – kéž by to bylo věnováno pro dobré dílo. Za to máme stále děkovat Pánu Bohu. Tím, že dám a dávám něco peníze, tak se nezbavuji sounáležitosti, soucitu s těmi, kterým pomáhám. Peněžní nebo věcný dar nám nevykupuje dobré svědomí.

Otázka pro nás – víme, co potřebujeme? Nebo nás spíše chytá do své sítě hladovost (toužení až chamtivost) po dalších věcech, zážitcích, kteří si druzí už dopřávají, ale my ještě ne.

Zopakujme si, že život není v majetku.

V čem záleží život? Záleží ve vztazích, které tady chce mít Pán Bůh, v ten okamžik je tu Boží království mezi námi a jeho Král také.

Na co spoléhat? Není důležité, jestli budeme oblečeni krásně, nebo škaredě. Jestli budeme mít majetek, nebo ne. V tom nehledejme smysl.

Hledejme duchovní vztah k Bohu, Pán Ježíš nám ukazuje příklad konkrétního života a v Písmu máme nevyčerpatelný zdroj Božího působení na lidi a na svět.